

Ausgießung der Zornschaalen auf die Erde

¹Und ich hörte eine große Stimme aus dem Tempel, die sprach zu den sieben Engeln: Geht hin und gießt aus die Schalen des Zornes Gottes auf die Erde!²Und der erste ging hin und goss seine Schale auf die Erde; und es entstand ein böses und übles Geschwür an den Menschen, die das Malzeichen des Tieres hatten und die sein Bild anbeteten.

³Und der zweite Engel goss seine Schale aus ins Meer; und es wurde Blut wie von einem Toten, und alle lebendigen Seelen starben im Meer.

⁴Und der dritte Engel goss seine Schale aus in die Wasserströme und in die Wasserquellen; und es wurde Blut.⁵Und ich hörte den Engel der Wasser sagen: HERR, du bist gerecht, der da ist und der da war, und heilig, dass du dieses Urteil gesprochen hast,⁶denn sie haben das Blut der Heiligen und Propheten vergossen, und Blut hast du ihnen zu trinken gegeben; denn sie sind's wert.⁷Und ich hörte einen anderen aus dem Altar sagen: Ja, HERR, allmächtiger Gott, deine Gerichte sind wahrhaftig und gerecht.

⁸Und der vierte Engel goss seine Schale aus in die Sonne, und es wurde ihr gegeben, die Menschen zu versengen mit Feuer.⁹Und die Menschen wurden versengt von der großen Hitze, und sie lästerten den Namen Gottes, der Macht hat über diese Plagen, und taten nicht Buße, ihm die Ehre zu geben.

¹⁰Und der fünfte Engel goss aus seine Schale auf den Thron des Tieres; und sein Reich wurde verfinstert, und sie zerbissen

سكب جامات غضب الله على الأرض

¹وَسَمِعْتُ صَوْتًا عَظِيمًا مِنَ الْهَيْكَلِ قَائِلًا لِلسَّبْعَةِ الْمَلَائِكَةِ: امضُوا وَاسْكُبُوا جَامَاتِ غَضَبِ اللَّهِ عَلَى الْأَرْضِ. فَمَضَى الْأَوَّلُ وَسَكَبَ جَامَهُ عَلَى الْأَرْضِ، فَحَدَّثْتُ دَمًا لِحَيْثُ وَرِدَّتِهِ عَلَى النَّاسِ الَّذِينَ يَهُمُ سِمَةُ الْوَحْشِ وَالَّذِينَ يَسْجُدُونَ لِصُورَتِهِ.

³ثُمَّ سَكَبَ الْمَلَكُ الثَّانِي جَامَهُ عَلَى الْبَحْرِ، فَصَارَ دَمًا كَدَمِ مَيِّتٍ وَكُلُّ نَفْسٍ حَيَّةٍ مَاتَتْ فِي الْبَحْرِ. ثُمَّ سَكَبَ الْمَلَكُ الثَّلَاثُ جَامَهُ عَلَى الْأَنْهَارِ وَعَلَى بَنَاتِيعِ الْمِيَاهِ، فَصَارَتْ دَمًا. وَسَمِعْتُ مَلَكَ الْمِيَاهِ يَقُولُ: غَادِلُ أَنْتِ، أَيُّهَا الْكَائِنُ وَالَّذِي كَانَ وَالَّذِي يَكُونُ، لِأَنَّكَ حَكَمْتَ هَكَذَا، لِأَنَّهُمْ سَفَكُوا دَمَ قَدِيسِينَ وَأَنْبِيَاءَ، فَأَعْطَيْتَهُمْ دَمًا لِيَشْرَبُوا لِأَنَّهُمْ مُسْتَحِقُّونَ. وَسَمِعْتُ آخَرَ مِنَ الصَّدِيقِ قَائِلًا: تَعَمْ، أَيُّهَا الرَّبُّ إِلَهُ الْقَادِرِ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ، حَقٌّ وَعَادِلَةٌ هِيَ أَحْكَامُكَ.

⁸ثُمَّ سَكَبَ الْمَلَكُ الرَّابِعُ جَامَهُ عَلَى السَّمْسِ، فَأَعْطَيْتُ أَنْ تُحْرَقَ النَّاسُ بِتَارٍ. فَاخْتَرَقَ النَّاسُ اخْتِرَاقًا عَظِيمًا وَحَدَّفُوا عَلَى اسْمِ اللَّهِ الَّذِي لَهُ سُلْطَانٌ عَلَى هَذِهِ الصَّرَبَاتِ وَلَمْ يَتُوبُوا لِيُعْطُوهُ مَجْدًا.

¹⁰ثُمَّ سَكَبَ الْمَلَكُ الْخَامِسُ جَامَهُ عَلَى عَرْشِ الْوَحْشِ، فَصَارَتْ مَمْلَكَتُهُ مُطْلَمَةً وَكَانُوا يَعْضُونَ عَلَى أَلْسِنَتِهِمْ مِنَ الْوَجَعِ،¹¹ وَحَدَّفُوا عَلَى إِلِهِ السَّمَاءِ مِنْ أَوْجَاعِهِمْ وَمِنْ فُرُوجِهِمْ وَلَمْ يَتُوبُوا عَنْ أَعْمَالِهِمْ.

¹²ثُمَّ سَكَبَ الْمَلَكُ السَّادِسُ جَامَهُ عَلَى النَّهْرِ الْكَبِيرِ، الْفُرَاتِ، فَتَنَيْفَ مَأْوَهُ لِكَيْ يُعَدَّ طَرِيقَ الْمُلُوكِ الَّذِينَ مِنْ مَشْرِقِ السَّمْسِ.¹³ وَرَأَيْتُ مِنْ قِمِ التَّنِينِ وَمِنْ قِمِ الْوَحْشِ وَمِنْ قِمِ النَّبِيِّ الْكَذَّابِ ثَلَاثَةَ أَرْوَاحٍ تَحْسَبُهُ شِبْهَ صَقَادِعَ،¹⁴ فَأَيْتَهُمْ أَرْوَاحٌ شَيْطَانِيَّةٌ صَانِعَةٌ آيَاتٍ، تَحْرُجُ عَلَى مُلُوكِ الْعَالَمِ وَكُلِّ الْمَسْكُونَةِ لِتَجْمَعَهُمْ لِقِتَالِ ذَلِكَ الْيَوْمِ الْعَظِيمِ، يَوْمَ اللَّهِ الْقَادِرِ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ.¹⁵ هَا أَنَا آتِي كَلِصًّا، طُوبَى لِمَنْ يَسْهَرُ وَيَحْفَظُ تِيَابَهُ لِنَلَّا يَمْسِيهِ عُرْبَانَا فَيَبْرُوا عُرْبَتَهُ.¹⁶ فَجَمَعَهُمْ إِلَى الْمَوْضِعِ الَّذِي بُدِعِيَ بِالْعِبْرَانِيَّةِ هَرْمَجْدُونَ.

¹⁷ثُمَّ سَكَبَ الْمَلَكُ السَّابِعُ جَامَهُ عَلَى الْهَوَاءِ، فَحَرَخَ صَوْتُ عَظِيمٍ مِنْ هَيْكَلِ السَّمَاءِ مِنَ الْعَرْشِ قَائِلًا: قَدْ تَمَّ. فَحَدَّثْتُ أَصْوَاتٌ وَرُغُودٌ وَتُرُوقٌ، وَحَدَّثْتُ زَلْزَلَةً عَظِيمَةً لَمْ يَحْدُثْ مِنْهَا مُنْذُ صَارَ النَّاسُ عَلَى الْأَرْضِ زَلْزَلَةً يَمْفِدَارَهَا عَظِيمَةً هَكَذَا.¹⁹ وَصَارَتْ الْمَدِينَةُ

الْعَظِيمَةَ ثَلَاثَةَ أَفْسَامٍ، وَمُدُّنُ الْأُمَمِ سَقَطَتْ، وَبَايِلُ
الْعَظِيمَةَ دُكِرَتْ أَمَامَ اللَّهِ لِيُعْطِيَهَا كَأْسَ حَمْرٍ سَخَطِ
عَصِيهِ. ²⁰ وَكُلُّ جَزِيرَةٍ هَرَبَتْ وَجِبَالٌ لَمْ تُوجَدْ. ²¹ وَبَرْدٌ
عَظِيمٌ، تَحُو ثِقَلٌ وَزَيْتَةٌ، تَرَلَّ مِنَ السَّمَاءِ عَلَى النَّاسِ،
فَجَدَفَ النَّاسُ عَلَى اللَّهِ مِنْ صَرْبَةِ الْبَرْدِ لِأَنَّ صَرْبَتَهُ
عَظِيمَةٌ جَدًّا.

ihre Zungen vor Schmerzen¹¹ und lästerten Gott im Himmel wegen ihren Schmerzen und wegen ihren Geschwüren und taten nicht Buße über ihre Werke.

¹²Und der sechste Engel goss seine Schale aus auf den großen Wasserstrom Euphrat; und das Wasser vertrocknete, damit bereitet würde der Weg den Königen vom Aufgang der Sonne.¹³Und ich sah aus dem Mund des Drachen und aus dem Mund des Tieres und aus dem Mund des falschen Propheten drei unreine Geister, wie Frösche;¹⁴denn es sind Geister der Dämonen, die tun Zeichen und gehen aus zu den Königen auf der ganzen Welt, um sie zu versammeln für den Kampf am großen Tag Gottes, des Allmächtigen.¹⁵Siehe, ich komme wie ein Dieb. Selig ist, wer wacht und seine Kleider bewahrt, dass er nicht nackt umhergehe und man seine Blöße sehe.¹⁶Und er versammelte sie an einen Ort, der da heißt auf Hebräisch Harmagedon.

¹⁷Und der siebte Engel goss seine Schale aus in die Luft; und es ging eine Stimme aus vom Tempel des Himmels von dem Thron, die sprach: Es ist geschehen.¹⁸Und es geschahen Stimmen und Donner und Blitze; und es geschah ein großes Erdbeben, wie es noch nie gewesen ist, seit Menschen auf Erden sind, ein so großes Erdbeben.¹⁹Und aus der großen Stadt wurden drei Teile, und die Städte der Heiden stürzten ein. Und Babylon, der großen, wurde gedacht vor Gott, dass ihr gegeben werde der Kelch mit dem Wein seines grimmigen Zorns.²⁰Und alle Inseln flohen, und keine Berge wurden

Revelation 16

gefunden.²¹ Und ein großer Hagel, wie ein Zentner schwer, fiel vom Himmel auf die Menschen; und die Menschen lästerten Gott wegen der Plage des Hagels, denn seine Plage war sehr groß.